

[Oluf Pedersen.]

mærkeligt nok endnu. Man må huske på, at det snart er grødtid.

Jeg noterer dog i denne forbindelse som et næsten utrolig stort fremskridt, at økonomiminister Krag ifølge et telegram fra Genève dér har sagt, at Danmark har givet tilslutning til 30 pct.s nedsættelse af samtlige toldsætter som et beskedent skridt i den rigtige retning. Det kunne vi andre snart ikke have sagt bedre. Når blot nu handling kommer til at følge på ordene.

Det mest afgørende for statens økonomi udover forsvarsudgifterne er utvivlsomt statens byggeri, herunder statsfinansieringen af boligbyggeriet. Vi har bygget os ind i valutakrisen, men uden at være i stand til at afskaffe bolignøden. Det kan siges, at her har den afgående og den nuværende regering været så nogenlunde lige gode. Medens vi havde den tidligere regering, ventede vi jo hele tiden, den skulle komme med forslag på dette område, men det blev ikke til noget som helst andet end snak. Statsfinansieringen med dens forsøg på billig kredit er blevet den helt store fiasko; de billige penge blev til dyrt byggeri, og i tilgift fik vi en høj diskonto til gevinst for højfinansien. Det er nemlig ligetil, at når man tvinger os til at begrænse kreditten, og den ene del ikke kan begrænses, rammes den anden uforholdsmæssig hårdt. Vi er nu oppe på en statskredit på nær ved 4 milliarder kr., voksende med ca. 1/2 milliard om året, idet der kun afdrages omkring en tiendedel. Dette er 4—5 gange så stort et beløb som de 100 mill. kr., det ville dreje sig om, hvis man skulle gå til en afløsning for jordværdierne i løbet af 60 år, og som visse dele af pressen har blæst så stærkt op.

Til løsning af dette problem med statskreditten vil jeg ikke mene det rigtigt, at man følger den af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen anbefalede vej med udvidet salg af statsobligationer, det forekommer mig ikke at være tiltalende, og metoden at lave statsobligationer, som staten skal forrente med en effektiv rente på 6 pct. og låne dem ud til 2 pct., som man har gjort, har da været noget af det mest ødelæggende for økonomien her i landet. De billige udlån har givet en falsk købekraft, og når man ved devaluering skaber værdistigning, stiger priserne på fast ejendom.

Det var derfor, vi fremsatte vort forslag om 1 pct.s statsgrundskyld, et forslag, som ordføreren for venstre, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, advarede imod i går; jeg noterer dog med en vis tilfredshed, at det ærede medlem allerede har fået svar fra den høje regering.

Derimod vil jeg give min tilslutning til den tanke, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var inde på, tanken om en udgiftsreform. Men kan man så blive enig om, hvad der er meningen med en udgiftsreform? Det drejer sig ikke alene om at få de offentlige udgifter ned, men også om at finde måden, hvorpå det er muligt at få dem ned, og det vil sige, at man må fremskaffe indtægter, der ikke som de nuværende offentlige indtægter automatisk driver prisniveauet og dermed også de offentlige udgifter op.

Jeg er enig i de betragtninger, der i går fra så mange sider blev fremsat, om, at den nuværende høje diskonto og strenge kreditbegrænsning er meget uheldig. Vi fra vor side ønsker, at pengenes værdi skal fastholdes, og vi foretrækker som et middel hertil at gribe til besparelser i de offentlige udgifter fremfor at inddrive nye skatter. Men jeg erkender, at besparelserne tager deres tid, og det var derfor, vi i 1950 foreslog, at 1 pct.s grundskyld skulle lægges til side og bindes til en senere skattelettelse — hvilket i og for sig ikke ville ændre dens karakter.

Jeg mener, at 1 pct.s grundskyld i den givne situation er langt mindre tyngende for erhvervslivet og særlig langt bedre for de ringest stillede end den høje diskonto og kreditbegrænsningen i dens nuværende omfang, og så er der den forskel, at grundskylden som middel imod valutavanskelighederne i modsætning til diskontoen og kreditbegrænsningen fremmer beskæftigelsen. Det er rigtigt, som også det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen sagde i går, at grundskyld er af den særlige karakter, at den binder ved sit kapitaliserede beløb. Det ærede medlem nævnte, at 1 pct.s statsgrundskyld ville binde en købekraft — efter min opfattelse en falsk købekraft — på 1½—2 milliarder kr., og det er vi forsåvidt enige om, men for mig at se er det en anbefaling for gennemførelse af grundskyld i stedet for det modsatte,